

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 109/2018-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) v konaní o prijatej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, advokátska kancelária, Mierová 715/1, Veľký Krtíš, pre namietané porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 78/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 78/2010 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Veselého, Mierová 715/1, Veľký Krtíš, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 109/2018-18 z 8. februára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 78/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti predovšetkým vyplynulo: „Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.06.2014, sp. zn. 1T/78/2010, bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák...“

Na základe odvolania všetkých strán v trestnom konaní vo veci samej rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 13.10.2015. sp. zn. 3To/70/2015 rozhodol

tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol...

Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že dňa 05.05.2009 bola na obžalovaného [REDAKOVANÉ] podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou Bratislava V č. k. 1Pv 807/06-44 pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe v nej uvedenom, pričom trestná vec bola prijatá na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1T 74/2009.

Uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 06.05.2009, sp. zn. 1T 74/2009, bola uvedená vec podľa § 244 ods. 1 písm. a) Tr. por. postúpená na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava I.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.11.2009 sp. zn. 4T 118/2009, podľa § 241 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 22 ods. 1 Tr. por. Okresný súd Bratislava I neuznal svoju príslušnosť a predložil spis nadriadenému súdu na rozhodnutie sporu o príslušnosť.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 05.01.2010, sp. zn. 2Nto 7/2009, rozhodol, že podľa § 22 ods. 1 Tr. por. je príslušným na konanie a rozhodnutie Okresný súd Bratislava V.

Na základe toho Okresný súd Bratislava V prejednal vec na hlavnom pojednávaní a po vykonanom dokazovaní uznesením zo dňa 13.09.2010 č. k. 1T 13/2010-686, podľa § 280 ods. 1 Tr. por. postúpil vec na prejednanie Okresnému súdu Bratislava I s tým, že skutok sa právne kvalifikuje ako pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 145 ods. 1 Tr. zák.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 11.01.2011 č. k. 1T 78/2010-705, podľa § 244 ods. 1 písm. a) Tr. por. vyslovil svoju nepríslušnosť na prejednanie veci a postúpil vec Okresnému súdu Bratislava V ako vecne a miestne príslušnému súdu. Následne bol spis predložený nadriadenému súdu na rozhodnutie sporu a príslušnosť.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.04.2012, sp. zn. 4Nto 2/2012 rozhodol, že podľa § 23 ods. 1 Tr. por., je príslušným na konanie a rozhodnutie Okresný súd Bratislava I.

Následne Okresný súd Bratislava I pod sp. zn. 1T 78/2010, prejednal vec na hlavnom pojednávaní. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 17.06.2013, 06.11.2013, 29.01.2014, 16.04.2014, 19.05.2014 a 25.06.2014, pričom na hlavnom pojednávaní dňa 30.06.2014 bol vyhlásený rozsudok v znení uvedenom na začiatku tohto podania...“

Podľa sťažovateľa „je nepochybné, že v zmysle vyššie uvedených ustanovení Trestného poriadku a z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave jednoznačne vyplýva, že došlo k takému nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava I., ktorý má za následok porušenia práva poškodeného na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov .

Skutok tak, ako je uvedené v obžalobe sa stal dňa 20.10.2006, kde uplynula doba vyše 11 rokov od toho, ako poškodený sa márnou snahou snaží domôcť spravodlivosti.“

2.1 Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa: [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu - na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/78/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 10.000.- €, ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 374,81 € na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Veselého do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

3. Na výzvu ústavného súdu sa okresný súd vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 SprV 245/2017, doručeným ústavnému súdu 15. marca 2018, v ktorom uviedol najmä:

„Podstatou ústavnej sťažnosti je podľa názoru sťažovateľa nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I spočívajúci v tom, že napriek tomu, že zápisnica o hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.06.2013 nebola riadne vyhotovená záznamovým zariadením, v dôsledku čoho nebolo možné zistiť skutočný priebeh hlavného pojednávania (teda čo vypočuté osoby presne uviedli), súd po odročení pokračoval na hlavnom pojednávaní vo vykonávaní ďalších dôkazov. V dôsledku tejto podstatnej chyby v konaní bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.06.2014. uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.10.2015, sp. zn. 3To/70/2015 zrušený, a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po preštudovaní ústavnej sťažnosti uvádzam, že skutočnosť, že priebeh hlavného pojednávania nebol zaznamenaný zákonom predpísaným spôsobom, bolo spôsobené nezávisle od vôle zákonného sudcu, ktorý dal pokyn na nahrávanie priebehu hlavného pojednávania zariadením na zaznamenávanie zvuku, a preto bola zápisnica o hlavnom pojednávaní v súlade s § 58 ods. 3 Tr. por. vyhotovená zvukovým záznamom. Dovolím si tiež poukázať na skutočnosť, že aj Krajský súd vo vyššie uvedenom uznesení konštatuje, že prepis nahratého záznamu, ktorý bol vyhotovený z predmetného hlavného pojednávania, zodpovedá zvukovému záznamu, pričom niektoré časti ani nemohli byť prepísané do obyčajného písma keďže sú nezrozumiteľné v dôsledku (pravdepodobne) rezonujúceho mikrofónu.

Záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 78/2010, ponechávam na úvahe Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

V prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov porušené bolo, žiadam aby vzhľadom na vyššie uvedené dôvody zvažil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v plnej uplatnenej výške.

Na účely posudzovania dôvodnosti výšky požadovaného zadosťučinenia prosím Ústavný súd Slovenskej republiky, aby prihliadol aj na skutočnosť, že po zrušení napadnutého rozsudku a jeho vrátení súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Okresný súd Bratislava I konal s náležitou pozornosťou, pričom v priebehu

necelého 2,5 roka (t.j. od 25.11.2015 doposiaľ) určil v prejednávanej veci 15 termínov hlavného pojednávania, a teda možno konštatovať, že sa vecou zaoberal priebežne a v prípade odročenia hlavného pojednávania pre nesplnenie procesných podmienok bol nový termín určený spravila v intervale 3 mesiacov. Zároveň podľa vyjadrenia zákonného sudcu, možno meritórne rozhodnutie vo veci očakávať v priebehu najbližšieho obdobia, eventuálne na nadchádzajúcom hlavnom pojednávaní, ktorého termín je určený na 13.03.2018.“

4. Sťažovateľ k vyjadreniu okresného súdu zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 29. marca 2018, pričom v podstate zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v sťažnosti. Ústavnému súdu oznámil, že trvá na všetkých svojich dôvodoch ústavnej sťažnosti, pretože stav právnej neistoty pre neskončené konanie u neho trvá.

5. Ústavný súd po vyslovení súhlasu účastníkov konania upustil podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

6. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 78/2010:

Dňa 14. októbra 2010 bola trestná vec zaevidovaná na okresnom súde ako vecne a miestne príslušnom po jej postúpení z Okresného súdu Bratislava V z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie na obzvlášť závažný zločin pokusu vraždy podľa § 14 k § 145 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Bratislava I zaevidoval uvedené konanie pod sp. zn. 1 T 78/2010.

Dňa 11. januára 2011 sa na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 T 78/2010 uskutočnilo pojednávanie. Uznesením bola vec postúpená Okresnému súdu Bratislava V ako vecne a miestne príslušnému. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. januára 2011.

Dňa 16. marca 2011 bol spis doručený Okresnému súdu Bratislava V.

Dňa 6. apríla 2011 bol spis vrátený Okresnému súdu Bratislava I.

Dňa 18. apríla 2011 bol spis doručený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o príslušnosti.

Dňa 19. apríla 2011 bol spis vrátený Okresnému súdu Bratislava I ako predčasne predložený.

Dňa 8. augusta 2011 Okresný súd Bratislava I opakovane doručil spis krajskému súdu (sp. zn. 4 Nto 9/2011).

Dňa 9. septembra 2011 krajský súd znovu vrátil spis Okresnému súdu Bratislava I ako predčasne predložený.

Dňa 19. januára 2012 bol spis opätovne doručený krajskému súdu (sp. zn. 4 Nto 2/2012).

Dňa 19. apríla 2012 krajský súd uznesením sp. zn. 4 Nto 2/2012 rozhodol, že príslušným na konanie v trestnej veci [REDAKOVANÉ], je Okresný súd Bratislava I.

Dňa 1. júna 2012 bol spis doručený Okresnému súdu Bratislava I. Konanie bolo ďalej vedené pod sp. zn. 1 T 78/2010.

Dňa 9. júla 2012 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ nebol prítomný (ani jeho splnomocnený zástupca JUDr. Abelovský). Pojednávanie bolo odročené na 11. september 2012.

Dňa 11. septembra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ nebol prítomný. Za neho bol prítomný JUDr. Abelovský. Pojednávanie bolo odročené na 30. október 2012.

Dňa 30. októbra 2012 bolo pojednávanie odročené na 7. január 2013 (neuskutočnilo sa, pretože sa ospravedlnil prokurátor aj právny zástupca obžalovaného).

Dňa 17. apríla 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. jún 2013.

Dňa 17. júna 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. október 2013 s tým, že budú predvolaní svedkovia a znalci.

Dňa 16. septembra 2013 Okresný súd Bratislava I oznámil nový termín hlavného pojednávania – 6. november 2013.

Dňa 30. septembra 2013 znalec [REDAKOVANÉ] oznámil, že sa nemôže zúčastniť pojednávania nariadeného na 6. november 2013.

Dňa 6. novembra 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. január 2014.

Dňa 29. januára 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ nebol prítomný. Prítomný nebol ani jeho splnomocnený zástupca JUDr. Abelovský. Pojednávanie bolo odročené na 16. apríl 2014.

Dňa 15. apríla 2014 splnomocnený zástupca JUDr. Abelovský doručil vypovedanie plnej moci sťažovateľovi.

Dňa 16. apríla 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Bol vypočutý znalec i svedok. Bolo odročené na 19. máj 2014.

Dňa 16. apríla 2014 znalec ospravedlnil neúčast' na pojednávaní nariadenom na 16. apríl 2014.

Dňa 16. apríla 2014 ospravedlnila neúčast' na pojednávaní nariadenom na 16. apríl 2014 spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako poškodená.

Dňa 19. mája 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Bol vypočutý znalec a svedkovia. Bolo odročené na 25. jún 2014.

Dňa 25. júna 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Bol vypočutý svedok i znalec. Bolo odročené na 30. jún 2014 pre účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 30. júna 2014 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ bol prítomný. Bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 2. júla 2014 doručil odvolanie proti rozsudku prokurátor.

Dňa 8. júla 2014 doručil odvolanie proti rozsudku jeden z poškodených ([REDAKOVANÉ]).

Dňa 8. júla 2014 doručil odvolanie proti rozsudku sťažovateľ.

Dňa 14. júla 2014 doručil odvolanie proti rozsudku obžalovaný.

Dňa 7. augusta 2014 konajúci sudca požiadal predsedníčku okresného súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku. Predsedníčka okresného súdu lehotu predĺžila do 16. septembra 2014.

Dňa 12. septembra 2014 konajúci sudca doručil opätovnú žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku predsedníčke okresného súdu.

Dňa 25. februára 2015 Krajská prokuratúra v Bratislave doručila odôvodnenie odvolania.

Dňa 16. marca 2015 disciplinárny senát požiadal predsedníčku okresného súdu o zaslanie spisu.

Dňa 26. marca 2015 disciplinárny senát určil na 21. apríl 2015 termín ústneho pojednávania v disciplinárnej veci sudcu JUDr. Rolanda Keményho.

Dňa 28. apríla 2015 okresný súd požiadal obžalovaného o zaslanie odôvodnenia odvolania.

Dňa 29. apríla 2015 bol spis zaslaný disciplinárnemu senátu.

Dňa 4. mája 2015 obžalovaný doručil odôvodnenie odvolania.

Dňa 22. júna 2015 bol spis doručený krajskému súdu (sp. zn. 3 To 70/2015).

Dňa 16. septembra 2015 sudca krajského súdu vyzval okresný súd o zaslanie CD z hlavných pojednávaní.

Dňa 10. septembra 2015 predseda krajského súdu požiadal predsedníčku senátu krajského súdu o zapožičanie spisu sp. zn. 1 T 78/2010 z dôvodu jeho pripojenia k disciplinárnemu konaniu proti sudcovi okresného súdu JUDr. Keménymu.

Dňa 25. septembra 2015 bol spis zaslaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky k disciplinárnemu konaniu.

Dňa 29. septembra 2015 bol spis vrátený krajskému súdu.

Dňa 2. októbra 2015 okresný súd doposlal krajskému súdu nájdené doručky z pojednávania 9. júla 2015.

Dňa 13. októbra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie na krajskom súde. Krajský súd uznesením zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Dňa 25. novembra 2015 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. februára 2016 predseda disciplinárneho senátu opätovne požiadal o zapožičanie spisu.

Dňa 17. februára 2016 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde. Právny zástupca obžalovaného požiadal o odročenie pre kolíziu termínov. Pojednávanie bolo odročené na 14. apríl 2016.

Dňa 22. februára 2016 právny zástupca obžalovaného požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na 27. apríl 2016 pre kolíziu termínov.

Dňa 2. mája 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie a ktoré bolo odročené na 29. jún 2016.

Dňa 29. júna 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie výsluchom svedkov a znalca. Bolo odročené na 19. október 2016.

Dňa 8. septembra 2016 sťažovateľ požiadal podaním adresovaným krajskému súdu o výmenu sudcu JUDr. Keményho pre zaujatosť.

Dňa 19. októbra 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie a ktoré bolo odročené na 11. január 2017.

Dňa 12. decembra 2016 právny zástupca obžalovaného požiadal okresný súd o predvolanie svedka.

Dňa 11. januára 2017 sa uskutočnilo pojednávanie. Nedostavili sa svedkovia a pojednávanie bolo odročené na 15. marec 2017.

Dňa 7. marca 2017 doručil ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nariadenom na 15. marec 2017 znalec [REDACTED].

Dňa 15. marca 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie. Pojednávanie bolo odročené na 17. máj 2017.

Dňa 17. mája 2017 sa uskutočnilo pojednávanie. Znalec [REDACTED] nebol prítomný, doručil doklad o práceneschopnosti. Bolo vykonané dokazovanie. Pojednávanie bolo odročené na 12. jún 2017.

Dňa 12. júna 2017 sa uskutočnilo pojednávanie. Obžalovaný ani obhajca neboli prítomní. Pojednávanie bolo odročené na 12. september 2017.

Dňa 12. septembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie. Predseda senátu oznámil, že došlo k zmene v zložení senátu z dôvodu úmrtia prísediaceho. Obžalovaný súhlasil, aby sa pokračovalo v zmenenom zložení senátu. Pojednávanie bolo odročené na 13. október 2017.

Dňa 13. októbra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vykonané dokazovanie. Pojednávanie bolo odročené na 9. november 2017. Obhajca mal zabezpečiť účasť svedkyne [REDACTED].

Dňa 9. novembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. december 2017.

Dňa 7. decembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 22. január 2018.

Dňa 22. januára 2018 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 13. marec 2018.

Dňa 13. marca 2018 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 10. máj 2018.

Dňa 10. mája 2018 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Obžalovaný [REDAKOVANÉ], bol uznaný vinným. Bol zaviazaný na náhradu škody poškodeným (sťažovateľovi vo výške 60 732 €).

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 78/2010 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa ako poškodeného na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

11.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom trestnom konaní bolo po skutkovej stránke zložitú, pretože zisťovanie skutkového stavu si vyžadovalo rozsiahle dokazovanie, pričom na zabezpečenie účasti niektorých svedkov bola potrebná aj asistencia polície. Taktiež vzhľadom na nutnosť znaleckého dokazovania možno posudzovanú záležitosť považovať po vecnej stránke za zložitejšiu. Napriek tomu, že zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže

pripísať iba na vrub zložitosti veci, na túto okolnosť nemohol neprihliadať pri určení primeraného zadostučinenia.

Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

11.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd okrem toho, že niektoré pojednávania museli byť odročené pre neúčast' sťažovateľa, nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

11.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priet'ahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a všetky okolnosti daného prípadu. Predovšetkým poukazuje na to, že nemohol prehliadnuť, že napadnuté konanie sa pôvodne začalo 14. októbra 2010 a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo viac ako sedem rokov. V namietanom konaní sa ústavný súd sústredil najmä na obdobie po rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 463/2015, pričom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že priebeh postupu okresného súdu bol poznačený rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 3 To 70/2015 z 13. októbra 2015, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu z 30. júna 2014 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, pričom okresnému súdu vytkol jeho nesprávny postup, skutkové i právne závery. V odôvodnení citovaného uznesenia krajský súd okrem iného uviedol: *„Keďže tieto dôkazy neboli prvostupňovým súdom riadne vykonané v tom význame, že neboli zákonom predpokladaným príslušným spôsobom zaznamenané, resp. z nabratého záznamu z hlavného pojednávania ani z jeho prepisu nie je možné zistiť, aký bol v skutočnosti priebeh hlavného pojednávania (čo vypočuté osoby presne uviedli), pričom uvedené sa týka obžalovaného a dvoch poškodených ako priamych aktérov žalovaného skutku, odvolací súd nemohol pristúpiť*

k svojej prieskumnej zákonnej povinnosti vzťahujúcej sa k napadnutému rozsudku z pohľadu posúdenia prvostupňovým súdom zisteného a v rozsudku prezentovaného skutkového stavu.“ Aj keď po rozhodnutí ústavného súdu zo 4. novembra 2015 okresný súd v rýchлом slede nariadil pojednávania a konal pomerne plynulo, v kontexte citovaného uznesenia krajského súdu a celkovej dĺžky konania nemožno postup okresného súdu hodnotiť ako efektívny, preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie namietanej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

12. Pretože vo veci bol 10. mája 2018 vyhlásený rozsudok, ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a rozhodol v ňom tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 4.

13. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, najmä preto, že *„uplynula doba vyše 11 rokov od toho, ako poškodený sa márnou snahou snaží domôcť spravodlivosti.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci (postavenie sťažovateľa v konaní, zložitosť konania i samotný postup konajúceho súdu) ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre neho dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj vzhľadom na povahu veci považuje za primerané vo výške 2 000 € (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu za právne zastúpenie, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon v sume po 147,33 €, spolu s režijným paušálom v sume dvakrát po 8,84 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 312,34 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 62,46 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 374,81 €. Odmenu za tretí úkon ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože v replike na vyjadrenie predsedu okresného súdu, doručené ústavnému súdu 15. marca 2018, jeho právny zástupca neuviedol v podstate žiadne relevantné skutočnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

14. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018